

Column Marcel van Roosmalen (5 oktober 2017)

Als ik mijn beroep opnieuw zou mogen kiezen was ik weer in Arnhem geboren. Dat ik later columnist ben geworden, daar heb ik vanmiddag spijt van gekregen. Ik kan u veel spannende verhalen over dat beroep vertellen, maar de waarheid is dat ik de hele middag achter een computer heb gezeten.

In een buitenwijk.

Ergens in Zwolle.

In een sporthal die het Anker heet.

Er werd een middag georganiseerd met de pakkende naam 'Overijsselse sportontmoeting 5 oktober 2017'

De opdracht aan mij was: 'schrijver vat de middag op een grappige manier samen. Houdt u ons eens een spiegel voor.'

Ik kan u nu vast zeggen: dat is niet gelukt.

De reden?

Laten we het er op houden dat 13 workshops met titels als 'sportbeleid en gezond in leefomgeving', 'invloed sport en bewegen op maatschappelijke vraagstukken', 'duurzaam investeren in sporttalent' en 'duurzaam maatschappelijk vastgoed' te veel is voor een leuk voorleesverhaal, en als ik eerlijk ben ook voor een leuke middag.

Van deze middag heb ik maar drie dingen onthouden:

- In Zwolle vindt iedereen iedereen dat Zwolle een topsportstad is. Lachen, dat ga ik thuis in Amsterdam in de kroeg vertellen.
- Bij de tennisclub krijg je gratis pannenkoeken
- Jongeren willen een prikbord naast de kleedkamerdeur om op te kijken, maar kijken daar niet op als het er hangt.

De middag begon.

Ik kwam binnen in de sporthal en werd begroet door Sanne van de de organisatie. Ze had er zin in.

"En jij?"

Het leek me maar het beste om te zeggen dat ik er ook heel veel zin in had. Ze vertelde me welke organisaties allemaal betrokken waren bij de Overijsselse sportontmoeting. Ik mocht een broodje pakken. Om me heen stonden ze te netwerken.

Even later zat ik naast de secretaris van het Openluchtbad in Zwolle.
Hij zei: U moet uw mond afvegen, er hangt brood aan.
Hij had er ongeveer net zoveel zin in als ik.
“Waarom bent u gegaan?”, vroeg ik.
Antwoord: “Omdat ik tijd heb.”

Jeroen van Leeuwen van SportService Zwolle opende de middag met een praatje.
Hij was trots op sporthal Het Anker.

Ik herhaal het maar even: hij was trots op Sporthal het Anker.

Ik woon in Amsterdam, daar hoor je nooit zoiets. Ik hoor sowieso nooit mensen zeggen dat ze trots zijn op een sporthal.
Ik vond dat lief en ga dat voortaan ook zeggen als ik ergens een toespraak hou.
Dag dames en heren, ik wil beginnen met een mededeling: ik ben trots op sporthal het anker in Zwolle.

Hij had er 's morgens al twee workshops opzitten en had ervaren dat er een ongekende hoeveelheid energie vrijkomt bij de deelnemers.
Hij liet een foto van zijn zoontje zien die een sleepbeweging oefende in het stadion van FC Zwolle. Daarna zagen we zijn zoontje weer ditmaal in het stadion van FC Barcelona, dit ter ondersteuning van het thema van de dag Denken Doen Dromen.

Wethouder de heer van de gemeente Zwolle was in pak. Hij vond Zwolle ‘een ongelooflijk goed presterende sportstad’. Hij vond dat sportparken een plek voor iedereen moeten zijn. Zelf was hij pas gaan sporten sinds hij wethouder werd. Hij liep hard, dat was de enige sport die hij kon inpassen in zijn agenda. Als hij dan aan het hardlopen was, hij loopt altijd door sportparken, hoorde hij daar de geluiden van het verliezen, het winnen en ook hoe ze daar bij de clubs mee omgaan. Hij hoorde de betrokkenheid.

Een schitterend verhaal.

We stelden ons de wethouder voor.

In sportbroek.

Hard lopend en tegelijkertijd luisterend.

Misschien ook al wel dromend over sport als cement voor de samenleving.

Daar was Jeroen van Leeuwen weer.

Hij riep iedereen op om te twitteren met de hashtag 2017-OSO.

Ik ging in de kantine zitten typen en liep tussendoor bij vijf workshops naar binnen. En ook weer naar buiten. Daar was voor de leek die ik ben geen touw aan vast te knopen. Wat opviel was hoe u erbij hing.

Geïnteresseerd passief, vooral dat laatste. Er waren er ook die een trainingspak aan hadden, alsof ze wilden laten zien: ik kom uit Zwolle en ik beweeg!

Hoogtepunt van de middag was voor mij de presentatie van het jubileumboek. De heer Bernard Kobus die me uitlegde wat de Zwolse afkorting KZK betekent: Kip zonder kop.

Ook een goede uitspraak: je hebt niet alleen wind mee maar ook wind tegen, maar wind tegen geeft ook kracht.

Ik putte daar moed uit.
Ik keek op mijn mobiele telefoon.

Er hadden al vier mensen getwitterd, twee ervan hadden zelf een kleedkamersessie gegeven. Alles wat hier vanmiddag gebeurde was samen te vatten in 500 tekens, maar ook in een zin: Sport is het cement van de samenleving, vooral in Zwolle.

In de pauze sprak ik verschillende mensen, de meesten waren beroepshalve erg betrokken bij de thematiek. Wat ik grappig vond is dat de meesten onbedoeld humoristisch waren door ongevraagd te zeggen wat ze van het thema 'dromen denken doen' vonden.

Dat je iemand ziet als je de deur van de wc opentrekt en dat die dan zegt: "Ik bedenk interventies om mensen van de uit- naar de aanknop te krijgen."

Maar het allerliefste vond ik die mevrouw, die met dat rode krulhaar daar, die me in de pauze een olijf aanbood en vroeg of ik het leuk vond om in de hele middag achter een tafel in sporthal het anker in Zwolle te zitten typen.

U vindt dat een leuke vraag, en dat begrijp ik, maar voor het eerst in jaren kreeg ik zin om te bewegen.

Niet slaan, natuurlijk niet, maar om hard weg weg te rennen. Net als wethouder de Heer in z'n sportbroek en dan onderweg allemaal gesprekken horen over sport als cement van de samenleving.